

- 2) Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir pārkāpusi savu pilnvaru robežas, kas tai piešķirtas Padomes 1987. gada 23. jūlija Regulas (EEK) Nr. 2658/87 par tarifu un statistikas nomenklatūru un kopējo muitas tarifu (OV 1987 L 256, 1. lpp.) 9. pantā.
- 3) Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, klasificējot konservētās pildītās vīnogu lapas zem KN koda, kas ietverts apstrīdētās regulas pielikumā.

Prasība, kas celta 2011. gada 15. jūlijā — *Pigui/Komisija*

(Lieta T-382/11)

(2011/C 282/61)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Cristina Pigui* (*Strejnic*, Rumānija) (pārstāvis — *M. Alexe*, lawyer)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

— piespriest atbildētājai atklāt informāciju par jebkuru augstākās izglītības iestādi, kas ir iesaistīta tiešsaistes *Jean Monnet* 2008.–2010. gada maģistrantūras programmā;

— piespriest atbildētājai apturēt programmas darbību, ja tajā nav iesaistīta neviena augstākās izglītības iestāde, pieprasīt rakstveida mācību līguma noslēgšanu starp studentiem un organizatoriem un pieprasīt visu iesaistīto studentu vienotas novērtēšanas sistēmas izveidi; un

— piespriest Komisijai atjaunot prasītājas *ab initio* situāciju, parādot, ka 2008.–2010. gada programma neatbilda *Jean Monnet* programmas standartiem, vismaz tiktāl, ciktāl tas attiecas uz prasītāju.

Pamati un galvenie argumenti

Ar šo prasību prasītāja atbilstoši LESD 265. pantam lūdz atzīt, ka atbildētāja veikusi pretlikumīgu bezdarbību, neatklājot prasītājas pieprasītās publiskās izmeklēšanas rezultātus.

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza četrus pamatus.

1) Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka atbildētāja ir pārkāpusi Lēmuma Nr. 1720/2006/EK ⁽¹⁾ 6. panta 3. punktu un 15. pantu, jo tā nav veikusi izmeklēšanu un nav atklājusi informāciju, kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 11. un 38. pantu, jo atbildētāja ir pārkāpusi pārredzamības principu un patērētāju tiesību aizsardzības tiesību aktus.

2) Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka atbildētāja ir pārkāpusi Direktīvas 97/7/EK ⁽²⁾ 4. un 5. pantu un Direktīvas 2005/29/EK ⁽³⁾ 2. panta a) un b) punktus un 5. pantu, jo tā nav izmeklējusi un izvērtējusi tiešsaistes *Jean Monnet* maģistrantūras programmu, ņemot vērā tās mērķus atbilstoši Lēmuma Nr. 1720/2006/EK 15. pantam.

3) Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka atbildētāja ir pārkāpusi Direktīvas 97/7/EK 5. pantu un Direktīvas 2005/29/EK 6. un 7. pantu, jo tā nav izmeklējusi studentu novērtēšanas sistēmas dubultos standartus.

4) Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka atbildētāja ir pārkāpusi Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 14. pantu, ka arī Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 1. protokola 2. pantu, jo pieteicēja nesapņēma vienlīdzīgu attieksmi tiešsaistes *Jean Monnet* maģistrantūras programmas ietvaros.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 15. novembra Lēmums Nr. 1720/2006/EK, ar ko izveido rīcības programmu mūzizglītības jomā (OV L 327, 45. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 20. maija Direktīva 97/7/EK par patērētāju aizsardzību saistībā ar distances līgumiem (OV L 144, 19. lpp.).

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 11. maija Direktīva 2005/29/EK, kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 ("Negodīgas komercprakses direktīva") (OV L 149, 22. lpp.).

Prasība, kas celta 2011. gada 21. jūlijā — *Makhlouf/Padome*

(Lieta T-383/11)

(2011/C 282/62)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītājs: *Eyad Makhlouf* (Damaska, Sīrija) (pārstāvji — *P. Grollet* un *G. Karouni*, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome

Prasījumi

Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt Padomes 2011. gada 23. maija Īstenošanas lēmumu 2011/302/KĀDP, ar ko īsteno Lēmumu 2011/273/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem pret Sīriju, tiktāl, ciktāl tas attiecas uz prasītāju, pamattiesību pārkāpuma dēļ;

— piespriest Eiropas Savienības Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, piemērojot Vispārējās tiesas Reglamenta 87. un 91. pantu.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājs izvirza septiņus pamatus.

- 1) Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka esot pārkāptas tiesības uz aizstāvību un tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu. Prasītājs norāda, ka viņa tiesības uz aizstāvību esot pārkāptas, jo attiecīgas sankcijas viņam tika uzliktas bez viņa iepriekšējas uzklaušanās, iespējas sevi aizstāvēt un viņam nezinot par pierādījumiem, pamatojoties uz kuriem šie pasākumi tika veikti.
- 2) Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka esot pārkāpts LESD 296. panta otrajā daļā paredzētais pienākums norādīt pamatojumu. Prasītājs pārmet Padomei, ka pret viņu tika piemēroti ierobežojošie pasākumi, viņu neinformējot par iemesliem un nedodot iespēju aizstāvēties. Prasītājs pārmet atbildētājai, ka esot norādīts tikai vispārīgs un uz stereotipiem balstīts formulējums, precīzi neminot faktiskos un tiesiskos apstākļus, no kuriem ir atkarīgs tās lēmuma juridiskais pamatojums, kā arī apsvērumus, kāpēc tā ir pieņēmusi šo lēmumu.
- 3) Trešais pamats ir par motivācijas pamatotību. Prasītājs sūdzas, ka Padome esot balstījies uz acīmredzami kļūdainu pamatojumu un to sajaukusi, tāpēc to nevarot uzskatīt par atbilstošu tiesībām.
- 4) Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka esot pārkāptas tiesības uz garantēto efektīvu tiesību aizsardzību tiesā. Prasītājs apgalvo, ka viņš ne tikai nevarēja izteikt savu viedokli Padomē, bet arī, tā kā apstrīdētajā lēmumā nav nekādu norāžu uz īpašiem un konkrētiem pamatojumiem, viņš nevarēja izmantot tiesības celt prasību Tiesā.
- 5) Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka esot pārkāpts vispārējais samērīguma princips.
- 6) Ar sesto pamatu tiek apgalvots, ka esot pārkāptas tiesības uz īpašumu, jo ierobežojošie pasākumi, it īpaši naudas līdzekļu iesaldēšanas pasākums, esot nesamērīga iejaukšanās prasītāja pamattiesībās brīvi rīkoties ar savu īpašumu.

- 7) Ar septīto pamatu tiek apgalvots, ka esot pārkāptas tiesības uz privātās dzīves neizskaramību, jo naudas līdzekļu iesaldēšanas un pārvietošanās brīvības ierobežošanas pasākumi arī esot nesamērīga iejaukšanās prasītāja pamattiesībās.

Prasība, kas celta 2011. gada 22. jūlijā — Safa Nicu Sepahan/Padome

(Lieta T-384/11)

(2011/C 282/63)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Safa Nicu Sepahan (Isfahan, Irāna) (pārstāvis — A. Bahrami, jurists)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome

Prasījumi

— atzīt par spēkā neesošu VIII pielikuma 19. ierakstu Padomes 2010. gada 25. oktobra Regulā (ES) Nr. 961/2010, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Regulu (EK) Nr. 423/2007 (OV L 281, 1. lpp.), kurā izdarīti grozījumi ar Padomes 2011. gada 23. maija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 503/2011, ar kuru īsteno Regulu (ES) Nr. 961/2010, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu;

— atzīt, ka atbildētāja, neizskatot prasītājas 2011. gada 7. jūnija lūgumu pārskatīt 19. ierakstu, ir pārkāpusi LESD 265. pantu;

— piespriest izdzēst prasītājas vārdu no ES sankciju saraksta;

— piešķirt prasītājai atlīdzību tādas summas apmērā, kas noteikta šīs tiesvedības gaitā, bet ne mazāk par EUR 2 000 000;

— piespriest atbildētājai atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza divus pamatus.

- 1) Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka Padome esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, jo prasītājas vārda iekļaušana to personu un organizāciju sarakstā, uz kurām attiecas ierobežojošie pasākumi, esot kļūdaina, maldinoša, nenoteikta, nepilnīga un tādējādi acīmredzami pretlikumīga.